

1.

DE KOSTSCHOOL

Midden in een heuvelachtig gebied in Engeland, vlak bij een klein dorp, stond een groot gebouw. In de regenlagen die door de wind meegezwiept werden, in de avond die al vroeg alles verdonkerde, zagen de muren er grauw en somber uit. Het was een kostschool voor meisjes. Maar al was het dan buiten guur en huiverig, binnen was het anders. Om een vrolijk brandend vuur zat een groep jonge meisjes. Een van hen had nog een groot houtblok in de haard gelegd, zodat de vlammen gretig opflakkerden en een helder licht gaven. De lessen waren afgelopen en de meisjes hadden een halfuurtje vrij. Straks zou de thee worden binnengebracht.

Er was nog een meisje in de zaal. Ze zat echter niet in de kring bij de haard, maar heel alleen diep weggedoken in een vensterbank. Twee grote ogen in een bleek gezicht tuurden ingespannen naar buiten. Wachtte ze ergens op? Het leek van wel. Maar in de donkere novemberavond was niet veel te zien. De meisjes bij het vuur wisten wel dat zij daar zat. Ze stootten elkaar aan.

‘Nu zit ze nóg niet te leren. Straks komt juffrouw Grayville. Nou, dan zwaait er wat!’

Maar de kleine Beulah Beaumont had haar gedachten helemaal niet bij de lessen die ze moest leren. Ze wist wel dat de juffrouw haar straks zou komen overhoren en haar dan met die kille koele ogen aan zou kijken. En ze wilde echt niet met opzet ongehoorzaam zijn. Maar hoe zou ze kunnen leren nu ze zich zo onrustig voelde vanbinnen? O, hoe verlangde ze naar moeder, die haar op het hart had gedrukt lief en gehoorzaam te zijn en haar lessen goed te leren. En ze wilde dat ook wel. Telkens als moeder weer een brief schreef, probeerde ze opnieuw goed haar best te doen. Maar nu ... het ging niet meer. Want er was de hele week nog geen brief van moeder gekomen. Er was zo’n angst in het hart van de kleine Beulah. Er móést wat zijn, anders zou moeder wel schrijven. En vol vrees en verwarring wachtte ze elke dag af, maar ... er kwam geen brief.

Ze wist hoe laat de postbode kwam, en daarom zat ze wéér naar hem uit te kijken. Aan de lessen dacht ze niet. Gespannen tuurde ze naar buiten met maar één gedachte: zou de postbode vandaag een brief van moeder voor haar brengen?

Plotseling hoorde ze het hek. Er klonken vlugge stappen over de tegels. Ze luisterde en hield haar adem in.

Maar tegelijk hoorde ze ook iets anders: voetstappen in de gang. De deur ging open en de juffrouw kwam naar haar toe. ‘Beulah, zeg je les maar op’, klonk een stroeve stem.

Maar het leek wel alsof het meisje haar niet hoorde. Ze keek gespannen langs de juffrouw heen naar de hal, waar een dienstmeisje de post oprapte. Zou ... zou er een brief voor haar bij zijn? ‘Beulah, doe direct wat ik zeg!’ klonk streng en koel de stem van juffrouw Grayville weer. Maar het drong niet tot het meisje door. Ze zag dat het dienstmeisje de post aan de juffrouw gaf. Zou ... Ja! Ze gaf bijna een schreeuw. Ze zag haar naam! En het bekende handschrift! Dat was de langverwachte brief! Maar de juffrouw keek niet naar de brieven die ze in haar hand hield. Geërgerd klonk haar stem: ‘En dit is de derde en de laatste keer, Beulah. Zeg direct je les op!’

Het meisje barstte in snikken uit. ‘O juffrouw, alstublieft! Er is een brief van moeder bij. Ik kán gewoon niet leren. Ik ben zo bang dat moeder ziek is. Ze heeft al zo lang niet geschreven! Laat me alstublieft eerst de brief lezen. Dan zal ik zorgen dat ik straks de les ken, echt waar!’ Maar de juffrouw draaide zich verontwaardigd om.

‘Je krijgt de brief niet voordat je je les hebt opgezegd.’

De grote angstige ogen van Beulah keken even verbijsterd. Toen vonkte er iets in. Ze greep de jurk van de juffrouw: ‘Geef mijn brief! Die brief is van mij! Ik móet moeders brief hebben!’

De juffrouw klemde de kaken op elkaar en nóg harder, nóg koeler zei ze: ‘Ga direct naar je slaapkamer en blijf daar tot ik je laat roepen.’ Maar het meisje liet haar niet los. Snikkend kon ze maar één ding uitbrengen: ‘Mijn brief, mijn brief!’

‘Breng haar maar weg’, beval de juffrouw boos. ‘Die scène heeft nu lang genoeg geduurd. We gaan theedrinken.’

Een paar grotere meisjes brachten Beulah naar haar kamer. Daar bleef ze wild snikkend liggen, alleen in het donker. Nog één keer sprong ze op en probeerde driftig de deur open te trekken, maar die zat op slot. Uiteindelijk kroop het meisje maar in bed, koud

en hongerig. Ze had die dag nog bijna niets gegeten. Uitgeput viel ze in een diepe slaap.

Aarzelend kwam de morgen met een enkele lichte grijze streep. Het was nog donker. In bed lag Beulah nog steeds in diepe slaap. Plotseling ging de deur zacht open en viel een lichtschijnsel over het bed. ‘Beulah! Sst, word eens wakker! Stil hoor, anders merkt die ijspegel wat.’

Het meisje werd wakker, wreef de slaap uit haar ogen en zei verrast: ‘Nora! Ben jij het?’

Op de bleke wangen kwam een kleur van blijdschap. ‘Sst! Niets zeggen!’

Het blozende Ierse keukenmeisje legde een vinger op haar lippen. ‘Ga eens rechtop zitten. Hier heb ik wat voor je.’

Beulah zuchtte en in haar ogen kwam een blij glans.

Nora dacht nog aan haar. Nora, die zo hartelijk voor haar was en altijd zo vriendelijk tegen haar deed. Er was er tenminste nog één die om haar gaf.

‘Nu moet je eerst eten, hoor!’ fluisterde Nora. Ze had thee en geroosterd brood met ham en ei op een blad gezet.

Beulah knikte. Daar had ze trek in!

Nora zat tevreden naast het bed toe te kijken hoe alles verdween. ‘Ziezo’, zei ze, ‘daar hoeft juffrouw IJsklomp niets van te weten. Dat mens heeft geen hart.’

Ineens kwam alles van de vorige dag weer bij Beulah boven. Ze wreef over haar ogen om die lastige tranen terug te dringen. ‘O Nora, ik wilde echt niet brutaal zijn, maar ik was zó ongerust. Ik wist van angst niet wat ik moest doen. Ik had al zo lang niets van moeder gehoord. En je weet dat ik niemand anders dan mama heb. Ik dacht: ze is vast ziek. En omdat ik zo bang was, kon ik niets leren. Maar nu zag ik gisteren bij de post een brief van haar

en mocht ik hem niet eens lezen. Nora, ik ben zo ongerust! Wat als mama nu ziek is?’

‘Wat?’ riep het keukenmeisje verontwaardigd. ‘Wil ze je de brief van je moeder niet geven? Wacht maar eens! Daar weet ik wel wat op.’

Voordat Beulah iets kon zeggen, was Nora de kamer uit. Het duurde maar even en daar was ze alweer, trots, maar ook een beetje zenuwachtig.

‘Stil! Kijk eens, hier is hij! Ik weet waar ze de post altijd neerlegt.’ ‘O Nora!’ Met trillende handen nam Beulah de brief aan. Maar ... zou ze hem nu openmaken? Durfde ze dat? Toen, ineens vastbesloten, scheurde ze met trillende vingers de envelop open en werd heel bleek.

‘Nora, kijk eens ...’

Het dienstmeisje las hardop: ‘Moeder is heel ziek. Kom bij me, lief meisje van me. Kom direct. Niet wachten.’

Dat stond er, met een bevende hand geschreven.

Ze keken elkaar aan, maar voordat ze verder nog iets konden zeggen, hoorden ze de bel. Er gingen voetstappen naar de deur, toen kwam een ander dienstmeisje haastig de trap op lopen. Ze zag Nora staan. ‘Nora, hier is een telegram voor Beulah Beaumont. Zal ik dat aan haar geven of moet ik het eerst aan juffrouw Grayville laten zien?’

Nora schrok. ‘Geef maar hier’, zei ze. ‘Er staat toch Beulah Beaumont op? Zal ik het openmaken, Beulah?’

Het meisje, doodsbleek, knikte.

En Nora las hardop: ‘Waarom komt het kind niet? Moeder gevaarlijk ziek. Vlug, om haar nog levend te zien. Dokter Howard.’

Even zat Beulah heel stil. Ze moest het vreselijke nieuws verwerken. Toen sprong ze op, pakte het telegram uit Nora’s handen en holde de gang op richting de kamer van juffrouw Grayville.

Ze wapperde het papier voor de ogen van de juffrouw en schreeuwde: ‘Ziet u het nu? Ziet u het nu? Als ik mijn moeder niet levend terugzie, dan is het úw schuld! Hoort u dat? Uw schuld! Dat zal ik u nooit vergeven. U heeft nog nooit vriendelijk tegen me gedaan. En nu heeft u me ook nog van mijn stervende moeder vandaan gehouden ...’ De schrille angststem brak af. Het kleine meisje zakte op de grond. De schok en de spanningen waren te veel geweest. Maar Nora ving haar op.